

dumnezeiasca dragoste. Vei fi pururea o făptură necăjită. Vei trăi pentru totdeauna o stare total diferită de starea omului duhovnicesc.

Sursa: www.doxologia.ro

Arhimandrit Emilianos Simonopetritul,
Despre viață, Cuvânt despre nădejde,
Indiktos, Atena 2005, trad. Laura Enache.

PR. GHERMANÓS STAVROVOUNIÓTUL

POVEȚE PĂRINTEȘTI

Îngrijește-te să-ți păstrezi mintea curată, ferind-o, pe cât posibil, de gânduri întinate și viclene. Să admiri creația și să-L slăvești pe Dumnezeu, Care a făcut totul din nimic. Și, în loc să lași vederea diverselor creaturi să te vatăme, mai bine să te bucuri și să dai slavă lui Dumnezeu, Cel Care a zidit totul într-o armonie perfectă și conduce întregul univers cu atâta înțelepciune.

Sursa: www.pemptousia.ro

Gheronda Ghermanós Stavrovouniótul,
Πατρικές Παραινήσεις (Povețe părintești).

PROGRAMUL LITURGIC

- **Vineri: 15 noiembrie**
18:00 – Sfântul Maslu
- **Sâmbătă: 16 noiembrie**
18:00 – Vecernia și Litia
- **Duminică: 17 noiembrie**
08:00 – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina*
→ *Sfântul Ierarh Grigorie Taumaturgul, episcopul Neocezareei, și Ghenadie, patriarhul Constantinopolului; Sfântul Cuvios Lazăr Zugravul*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

„Cred că mântuirea lumii se face prin Biserica Ortodoxă.
Biserica Ortodoxă e întotdeauna așa cum a fost Iisus Hristos, răstignită.
Și noi suntem răstigniți, nu răstignitori.”
(Pr. Sofronie Saharov)

♦ Nr. 47 / 10 noiembrie 2013 ♦

ARHIM. EPIFANIE
THEODOROPULOS

RAȚIONALUL ȘI NEBUNUL

Î: *Gheronda, văzând cele care se întâmplă în jurul nostru, mă întreb dacă, până la urmă, oamenii sânt totuși raționali ?*

Arhim. Epifanie: Voi răspunde printr-un cuvânt al Marelui Antonie, din care reiese că oamenii sânt numiți în mod impropriu raționali. „Oamenii se socotesc înțelegători (raționali). Însă pe nedrept, căci nu sânt înțelegători. Unii au învățat cuvintele și cărțile vechilor înțelepți. Dar înțelegători sânt numai aceia care au suflet înțelegător, pot să deosebească ce este bine și ce este rău, se feresc de cele rele și vătămătoare sufletului; iar acestea le săvârșesc cu multă mulțămire către Dumnezeu. Numai aceștia trebuie să se numească oameni înțelegători.” (Filocalia 1) Prin urmare, pentru Marele Antonie, oamenii sânt numiți în mod abuziv raționali. Raționali sânt, de fapt, cei ce se țin la depărtare de rău și lucrează binele. Marele Antonie spune că va veni o vreme în care toți oamenii vor înnebuni. Și, dacă vor găsi vreunul care

să fie înțelept, îi vor spune: „Țicniture! Ești nebun!” Altfel spus, faptul că marea parte vor fi nebuni îi va determina să le spună celor pe care îi vor vedea așezați și deosebiți de ei: „Ai înnebunit!” Vai, ne apropiem de vremea aceea, dacă nu cumva o și trăim!

Sursa: www.pemptousia.ro

Arhim. Epifanie Theodoropulos, *Toata viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm*, edit. Predania, București, 2010.

ARHIM. TIHON (ȘEVKUNOV)

„ADU-ȚI AMINTE DE DRAGOSTEA TA DINTÂI!”

Î: Sunt multe exemple de tineri care slujesc în biserică, dar nu-și ajută familiile în nici un fel.

- Ei bine, i se mai întâmplă câte unuia să se adâncească în viața duhovnicească și să se îndrepte către un scop măreț, și în același timp să calce peste bieții lui apropiați. Pentru asta există părintele duhovnic. Vine un moment, vine o nenorocire, în cele din urmă, vine o cădere. Dar n-aș vrea să vorbesc despre asemenea cazuri triste ca și cum ar fi norma zilelor noastre. Mă gândesc mai degrabă la ele ca la o boală a copilăriei. Mulți au avut varicelă, dar puțini au rămas cu urme pe față.

- Dar astăzi se vorbește tocmai despre asemenea cazuri.

- Într-un anume fel, în ziua de azi a devenit „de bon ton” în mediile ortodoxe să spui că cineva se roagă „peste măsură”: își face pravila, canoanele și catismele – pur și simplu, e „prea” evlavios. Ca și cum i s-ar pune un diagnostic. Însă noi ne asumăm acest rol de judecători nu pentru că am suferi de un exces de discernământ duhovnicesc, ci mai degrabă dintr-o lipsă de credință; din lenea noastră, din iubirea de sine. Pentru că, nu-i așa?, e în interesul nostru să ne apărăm propria trândăvie, așa că ne zugerăm cu bună-știință asemenea chipuri, cam ca Ferapont din „Frații Karamazov” – vă aduceți aminte că în romanul lui Dostoievski e descris un nevoitor de un pseudo-ascetism crud și neînțelept. Să știți că există un pericol real în râvna aceasta cu care accentuăm și exagerăm asemenea cazuri nesănătoase, folosind astfel aceste exemple pentru a începe – insesizabil pentru noi înșine – să ne apărăm propria neglijență și credință căldică. În biserici a ajuns ceva foarte obișnuit să circule de la un om la altul stereotipuri răutăcioase și periculoase de generalizante: „Dacă femeile merg la biserică, sunt niște babornite nenorocite; dacă sunt tineri, înseamnă că au probleme cu nervii; dacă sunt adulți, înseamnă că sunt niște ratați; dacă slujesc în altar, înseamnă că și-au lăsat de izbeliște familiile ca să fie în biserică; dacă sunt monahi, înseamnă că sunt lacomi de avere și hulitori”.

Sursa: www.familiaortodoxa.ro

„Familia ortodoxă”, nr. 55/august 2013.

ARHIM. EMILIANOS SIMONOPETRITUL

„BUCURIA ESTE CEVA RAR”

Bucuria este ceva rar, dar asta nu înseamnă că este și ceva mare. Este ceva firesc, așa cum firesc este să văd. Un orb ar putea să-mi spună „măi, măi! tu poți să vezi?” Așa și când cineva este bucuros, ceilalți sunt nedumeriți și întreabă: „te bucuri?” Fiindcă s-au obișnuit cu o stare nenorocită, cu minciunile, cu păcatul, cu infernul conștiinței existenței omenești, tăgăduindu-L pe Dumnezeu zilnic. Prin urmare, bucuria nu este ceva mai nou. Este un element care ajută în viața duhovnicească. Să vedem totuși ce spun despre bucurie Părinții Bisericii noastre și să începem cu Sfântul Athanasie cel Mare, care în lucrarea lui, *Despre feciorie*, pe care a scris-o special pentru fecioare, zice: „Să nu te întristezi de ceea ce ți se întâmplă cumplit, nici pentru pagubă să nu te întristezi, nici pentru ocară. «Căci întristarea lumii acesteia moarte lucrează». Nu te întrista, zice, pentru ceva cumplit, pentru ceva rău, pentru ceva vătămător care poate să ți se întâmple în viața aceasta. Și dacă vei pătimi vreo pagubă sau dacă cineva te va întâmpina într-un mod urât, egoist, insultător sau disprețuitor, iarăși nu te întrista. Fiindcă orice întristare a lumii acesteia moarte lucrează. Orice întristare pentru orice motiv este un laborator al morții. Atunci se naște o întrebare firească: Atunci pentru ce să se întristeze cineva? Și explică Marele Athanasie că „numai pentru păcatele tale să te întristezi”. Același lucru îl spune și Sfântul Ioan Gură de Aur: „O singură vătămare și un singur rău există în lume: păcatul”. Numai pentru păcatul tău să te

întristezi căci acela conține în el toate pricinile întristării. Totuși este evident că „să nu te întristezi” nu are sensul de întristare pentru că am păcătuit, ci înțelesul de pocăință. Fiindcă strânsoarea, strâmtorarea, apăsarea și supărarea provocate de păcat nu sunt întristarea cea după Dumnezeu, ci întristarea lumii. Este reflexia unei concepții individualiste asupra vieții, despărțire de voia lui Dumnezeu, ceva întristător. Nu despre acest lucru vorbește aici. Prin urmare, orice cuvânt pentru care te întristezi este văzut ca ceva mic care te atrage și te scoate de pe traiectoria lui Dumnezeu. Să trecem acum la Cuvioasa Singlitikia, care zice: „la început, luptă este și trudă multă pentru cei ce vin la Dumnezeu, dar după aceea bucurie negrăită”. Când cineva vine la Dumnezeu pentru prima dată, zice, are de înfruntat multă luptă și trudă, dar este în continuu stăpânit „de bucurie negrăită”. Singurul lucru care poate să dovedească faptul că aparținem cinului celor singuratici este această bucurie negrăită. Bucuria este caracteristică monahului și numai prin bucurie poate „să aprindă dumnezeiescul foc cu lacrimi și durere” zice în continuare Singlitikia. Numai când ai această „bucurie negrăită”, poți să-ți miști inima și să faci să se aprindă în lăuntrul ei dumnezeiescul foc al dragostei de Dumnezeu, „cu lacrimi și durere”. Aceasta mai cu seamă este o harismă a lui Dumnezeu, iar nu întristare omenească. „Focul cu lacrimi”, această stare îndurerată și înlăcrimată, care în realitate este o dumnezeiască înflăcărare, dă cea mai mare dulceață omului bucuros. Când ești supărat, când ești necăjit, când ești îndurerat, când ești amărât, atunci creezi o stare bolnăvicioasă în sufletul tău și nu-ți propui niciodată să trăiești